

Cimborona

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1924
julius
6

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Dóczyiné Berde Amál rajza.

Tyúkocskám, Tyúkocskám, szépen simulj hozzám,
Megvédlek én téged.
Gonosz héja madár hiába les reád,
Nem árthat tenéked.

A fecske halála.

Irtó: **Monoky Sándor.**

A távol délről megjöttek a fecskék,
Repülve síkon, hegyen, tengeren ;
A régi fészket újra fölkeresték
S kijavították nagy hűségesen.

A fészek puha, csöndes belsejében
A boldogság lelt békés kis tanyát ;
Reggeltől estig csicseregték szépen
Az ébredés, a tavasz vig dalát.

Boldogságukból nem hiányzott semmi,
Szereiték egymást hiven, igazán,
Mint választottját tudja hön szeretni,
Kivel sorsát megosztja majd a lány.

Az est jöltével szépen elpihentek
Szőlőárnyékos, hűs eresz alatt,
S bár villámokat szórtak a fellegek,
Az ő hajlékuk sértetlen maradt.

Megszokta már a fecskepár a fészket,
Miként megszokta a lombját a fa ;

Mint a gyermek az első édességet
S a csillagot a néma éjszaka.

Megszoktuk mi is, hogy ott csicseregték,
Hogy ott röpködtek a házunk körül
... De összetört egy ártatlan életet
A rideg sors, amely nem könyörül.

Az egyik fecske lerepült a földre,
S nem vette észre, hogy más is van ott ;
Hű párjától elszakadt mindörökre :
A Cirmos miatt lett, szegény, halott.

Könny jött szemünkbe, látva, hogy az árva
Mily szomorúan röpköd szerte-szét
Keresve társát. Óh, de nem találja,
Többet nem hallja ő sem énekét.

Az eresz alatt minálunk azóta
Nincs ki daloljon, nem él ott madár ;
Nem szól csicseregő, édes fecske-nóta,
"Üres a fészek, nincs lakója már !"

Emlékezzünk régiekről.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

A „Szigeti veszedelem“ költője.

A szigetvári hős nagyszerű halálával tette halhatatlanná a nevét. Dédunokája, nevének örököse, Zrínyi Miklós, hőskö teményben örökitette meg ezt a nagyszerű halált. Ugy örökitette meg, hogy ezzel az ő neve is halhatatlanná lett.

Zrínyi Miklós, a költő és hadvezér, a 17-ik század legnagyobb magyarja volt. A Gondviselés a kiváló tulajdonságok rengeteg gazdagságával ajándékozta meg őt. A költő isteni teremtettségű képessége, a hadvezér lángesze, az államférfi éles látása, messzeterintése, mély bölcsessége, feldiszítve, megkoronázva hazájának szent szerelmével, a nemzeti egységért való szüntelen lángolóssal: ime, a rengeteg lelki gazdagság, mélyen a Gondviselés a 17-ik század gyengülő, pusztulni kezdő magyarsága közé küldötte a szigetvári hős unokáját!

Zrínyi Miklós 1620-ban született s a csáktornyai várban tanulta meg a betűvetést és a fegyverforgatást. Apja korán halt meg s a gyermek nevelését ezentul Pázmány Péter, a nagynevű esztergomi érsek irányította. E nevelésnek bizonyára része volt abban, hogy Miklós nemcsak a kard, de a toll forgatására is kedvet kapott. Serdülő ifju korában bejárta Olaszországot s ismeretekkel gazdagon megrakodva tért vissza a csáktornyai várba. Idegen földön nagy műveltséget szerzett, de magyar lelke nem vál-

tozott meg: élete pályája a bizonyosság, hogy a haza szent szerelme vezette minden cselekedetében.

Egyik kezében kard, másik kezében toll: így szolgált hazáját Zrínyi Miklós. Folyton részen állott, mert bár papiroson megvolt a béke a törökkel, ez újra meg újra betört a Muraközbe, a Zrínyi-család birtokára. Zrínyi nem maradt adósa: nemcsak visszaverte a garázdálkodó törököt, de több izben rajta is ütött, akkor is, amikor ez nem bántotta. Az ifju hős a törökök gyűlöletében nőtt fel, csak egy ellenséget lát: a törököt s kezdetben hiszi erős hittel, hogy »császári oltalom alatt«, császári segedelemmel verheti ki a gyűlölt ellenséget magyar hazája földjéről. De nem sokáig tart e hite s egy gondolat kezdé foglalkoztatni elméjét: egyesíteni kell a magyar nemzetet a török kiverésére. Ezt a célt akarja szolgálni hős költeményével is, mely méltán foglal helyet nemcsak a magyar, de a világirodalom remekművei közt is.

Az ő éles szeme jól látta, hogy a szigetvári hős megállította ugyan hódító útját a törököt, nagyszerű halála megtermékenyítette a jobb hazafiak szívét, de ez a nagyszerű halál mégsem volt elegendő arra, hogy a darabokra oszlott ország nemzetét egy célra egyesítse. Megírta tehát a Szigeti veszedelmet, nemcsak azért, hogy őst dicsőítse, hanem azért is, s fő-

ként azért, hogy ősenek nagy cselekedetét példaképpül állítsa a nemzet elé. Hadd lássa a nemzet, hogy Magyarország elhalaványodott fényét, legyengült hatalmát, letörpült nagyságát az egységes, az egy célt szolgáló nemzet állítja helyre csupán. A magyar nemzet maga hozta magára a török igát, az ő feladata tehát, hogy a török iga alól felszabaduljon. Felszabaduljon a maga emberségéből, magyar hadvezér alatt, nemzeti hadsereggel. Igen, a maga emberségéből. Mert Zrinyit csakhamar keserű csalódás érte. Hamar meglátta, hogy a »császári segedelem« nem megbízható segedelem. Hogy a császárnak, bár magyar király volt egy személyben, kisebb gondja is nagyobb annál, hogy a török uralomtól megszabadítsa Magyarországot. Akármít tett, nem tetszett Bécsnek. Ha békeséget tart a törökkel, az is rossz; ha felbontja, az sem jó. A hadi tudományokban ő a legjáratasabb emder, sorba írja a hadi műveket, melyeket ma is nagy haszonnal lehet olvasni; sorban araja a törökön a fényes győzelmeket, de amikor a török újra megkezdte hódító útját, nem őt, hanem a háborukerülő Montekukolit bízta meg a császár és király a fővezérséggel. Őt illette meg a nádori hivatal, megilletné nagy műveltségéért, kipróbált hazafiságáért, de a bécsi udvar fél tőle s nem is jelölik.

A haza egén mind sötétebb és sötétebb fellegek tornyosulnak. A törökök elfoglalják Váradot, »Erdély kulcsát«. A császári hadsereg télenül nézi a nagy veszedelmet. És Zrinyi Miklós háborgó lelkében kitör a halhatatlan riadó: Ne bánts a magyart! A Török áium ellen való orvosság című híres művében kiáltja ezt: Ne bánts a magyart! És figyelmezteti nemzetét, hogy ne számítson az idegen segítségre. Maga védje a hazáját a magyar. Másutt Magyarországot meg nem találjuk: itt élni, halni kell! Mi a teendő? Azt is megmondja. Fel kell állítani a nemzeti hadsereget. Legyen ez a hadsereg állandó. Képzett, fegyvelmezt. Tartsa fenn a hadsereget a nemzet. Mindenki áldozzon e célra: fő és alsórend. A fővezér legyen magyar...

Am a hatalmas riadót, mely csak II. Rákóczi Ferenc idejében jelent meg nyomtatásban, senki sem olvasta. A nagy veszedelem azonban, amit megjövendölt benne, szédítő gyorsasággal következett be, Erdély elpusztult: egyszerre ül a nyakán német és török. Zrinyi várat épített a török ellen s a bécsi udvar a töröktől való féltelmében mindenképpen gátolta az építésben. Mégis felépítette. Amikor főnkre verhetne volna a törökök hadát, a császári vezérek cserben hagyták. Amikor pedig végre Montekukoli mégis összemérte fegyverét a törökkel Szentgotthárdnál (1668.), az akkori császár és király, Lipót, a török nagyvezérrel oly megalázó békét kötött Vasvárt, mely példátlan a történelemben. Békét, mely nem a legyőzöttet, de a győzött alázza meg. A török megtartotta összes hódításait s a porta megígérte, hogy a magyarokat többé nem

fogja segíteni, ha netalán szabadságuk védelmére fegyvert fognának Bécs ellen. S hogy még csufosabb legyen a béke, Lipót 200 ezer tallér ajándékot küldött a szultánnak.

Nyilvánvaló, hogy az egész béke a magyar nemzet ellen kötött. A jobb hazafiak lelkében mértéktelen nagy volt a felháborodás. Itt volt az ideje, hogy egyesüljön a nemzet. De az, aki egyesítette volna, aki élére állhat vala a nemzetnek: alig egy-két hónappal élte túl a gyalázatos sasvári békét. Zrinyi Miklós, korának legnagyobb magyarja meghalt. Vadászat közben vadkan ölte meg a Zrinyifalvi erdőben.

Nemcsak az országban, de az egész keresztény világban mély megdöbbenést keltett Zrinyi Miklós halála. Mindenütt siratták, gyászolták a nagy hőst, a nagy hadvezért. Még Bécsben is gyászolták, de ott már csak hivatalosan, örömket alig tudták rejtegetni. Bezzeg, a török nem rejtegette örömét: a kanizsai s a többi végvárokban örömlövésekkel hirdették legveszedelmebb ellenségük halálát.

Negyvennégy éves volt Zrinyi Miklós, amikor halálával gyászba borította az országot, de lám, neki az a fél emberélet is elég volt, hogy nevét beírja a halhatatlanság könyvébe. Beírta mint költő; beírta mint hős és hadvezér; beírta mint bölcs államférfiu; mint hadi tudós; mint a nemzeti egység lelkes szavú szószólója. Bizony, emberben még alig egyesült annyi kiválóság, mint ő benne!

Kisbaczon.

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Neubauer Károly Arad, Pandur Mihók Marosvásárhely, Bede Mariska? írják meg pontos címüket, hogy a nyert könyvet elküldhessük részükre. — Orbán András Sándominé. Előfizetési díja f. évi III. 1-től X. 1-ig ki van egyenlítve. — Borsi Ilonka Oradea-Mare. A Cimborát címedre nem szüntettük be, de amint azt a 25. számból olvashatad, nyomdánknek sürgős dolga volt s e miatt késünk a lap küldésével. A postautalványt küldött 150 leit megkaptuk és ezzel előfizetési díjad f. évi VII. 1-ig ki van egyenlítve. — Grosz Nándor, Jenő és Dezső Marosvásárhely. Előfizetési díja f. évi VII. 1-ig ki van egyenlítve. Az 1., 44., 21., 22., 25. és 24. számot pótoltuk. — Schülle Katóka Marosvásárhely. A Cimborá késedelmének magyarázata a 25. számban foglaltatik. Bizonyára már el is olvastad. Előfizetési díjad április 1-én lejárt, várjuk megújítását. — Kovács Jolánka Nagyvárad. A 14., 17. és 21. számért beküldött 18 leit is előfizetési díjra fordítottuk, mivel a hiányzó számokat díjmentesen pótoljuk előfizetőinknek. Az Oh szép ifjuságom című könyv reméljük, megnyerte tetszésedet. — Mindenkinek! A „Cimborá“ jelen 27. számát július hó 2-án zártuk. Póstára tettük július hó 4-én, pénteken.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Adriányi László Bardiov. Előfizetési díjad f. évi december hó 31-ig ki van egyenlítve. Hogy a Cimborá miért késelt, ennek a magyarázatát már bizonyára el is olvastad a 25-ik számában. — Tauszig Imre Sárbogárd. Előfizetési díjad egy fél évre is be lehet küldeni. A 23—24 számot elküldtük.

Az utiláda, a kosár és az esernyő.

Irta: TUTSEK ANNA.

Volt egyszer egy uti láda, egy esernyő és egy kosár. A lomos kamrában laktak, sok más ócska holmival együtt. Mikor kerültek oda, már alig emlékeztek arra; meddig fognak ott maradni: nem tudták.

Igen öregek voltak.

Legöregebb volt az utazóláda. Recsegett-ropogott minden porcikája, ha csak megmozdult. Azért nem is szeretett mozogni.

Nagyapó utazott vele hajdanában, réges-régen, olyan régen, amikor még vasut sem volt, csak postakocsik jártak az ország egyik szélétől a másikig. Csodálkozva hallgatta a kosár beszédét, amely sokkal fiatalabb volt nála és utazott már egyszer vasuton is. Gyümölcsöt küldtek benne jóféle finom muskotály szőlőt: akkor utazott életében először és talán utoljára is.

Amikor a szőlő elfogyott, ő ide került a lomos kamrába. Ez volt az egész élete története, — de erről annyit tudott beszélni! Roppant beszédes volt.

Az esernyő hallgatott. Csunya volt szegény, rongyos, lyukas, a bordái is töröttek voltak, az egér is megrágta. Tudta ezt jól és ezért vonult szerényen félre.

— Éppen ilyen szép őszi nap volt akkor is, amikor a szőlőt belém csomagolták, — mesélte egyszer ismét a kosár, amint betévedt egy aranyfényű napsugár a lomos kamrába és vígan táncolt végig a falon és az ócska holmikon. — Csakhogy akkor fényesebb volt a nap, melegebb és minden sokkal, sokkal szebb!

Az én időmben is! — sóhajtott az utazó láda. — És régebben annyi pókháló volt a világon, mint amennyi itt van!

— Ezelőtt minden kosár első osztályon utazott. Most nem tudom mi a szokás? — szól a kosár. Hengegett kissé.

— Mi az az első osztály? — kérdezte az utazó láda.

— Az előkelő utasok osztálya. Az ülések piros bársonyból vannak, s olyan puhák, ruganyosak, hogy az ember szinte belesüpped, ha leül. Nem is lehet érezni a vonat rázását. Még tükör is van a falon. Én mindig első osztályon utaztam!

— Oh, csak még egyetlen egyszer utazhatnék, nem első osztályon, hanem postakocsin — nyögött az utazóláda, olyan keservesen, hogy megcsikordult a lakat rajta, s ropogott minden részecskéje.

— Csak még egyszer csomagolnának belém mindenféle holmit és érezném újra, hogy az vagyok, aki voltam... Csak egyszer élhetném még újra át az elmúlt idők emlékeit!...

Az esernyő nem szól semmit, csak részvétellel recsegettette meg öreg bordáit és magában sóhajtott:

— Ezt magam is szeretném!

E pillanatban kinyílt a lomos kamra ajtaja. Két kis leányka bukkant be, aranszőke haju, kék szemű, rózsapiros arcu. Mintha csak egy darab tavasz sugárzott volna be a sötét lomos kamrába.

Nagy csomó ruhát cipeltek magukkal a gyerekek, mindenféle viseltes, ócska ruhákat, baba-rongyokat és kopott kendőcskéket

— Oh, de pompás, oh, de jó lesz! — kiáltottak vígan. — Utazásdit fogunk játszani. Itt van minden hozzávaló!

Ledobták a ruhákat és serényen hozzáláttak a készülődéshez.

— Legelőször is be fogunk csomagolni, — mondá Lenke.

Ő három évvel idősebb volt, mint Katóka, tehát többet tudott, roppant sokat tudott. Tudta azt is, hogy anyuska hogyan szokott csomagolni, amikor utra készültek.

— Nyissuk ki ezt a nagy kuffert!

Nagy nehezen sikerült fölnyitni az öreg utiláda fedelét. A jó öreg nevetett örömeiben, hogy csak úgy recsegett-ropogott belé.

— Végre mégis beteljesül legforróbb kívánságom! mondta magában elégedetten.

Lenke és Katóka vígan gyömöszölték belé a ruhákat, s hogy nem felt meg egészen, összedek amit csak tudtak a lomos kamrában, s azt is belegyurták. Amikor már egészen tele volt lecsukták a fedelét.

— Esernyőt is kell vinnünk, meg egy nagy kendőt, — magyarázta Lenke. — Az uton hideg van meg utólréhet az eső is!

— Igaz, — hagyta helybe Katóka.

Előhúzták az egérrágta esernyőt is a szögletből, s egy molyrágta nagykendő is előkerült valahonnan. Az esernyő összeütötte bordáit örömeiben:

— Én is utazni fogok! — kattogott vígan, s boldogan simult bele a kopott nagykendőbe, amelyet köréje csavartak. Még akkor sem nyikant meg, amikor egy bőrszíjjal jól összeszorították, ropogtatták szegény, öreg, rozoga bordáit.

— Ebben a kosárban meg ennivalót viszünk — szólta Lenke, s odatette a kosarat az öreg láda mellé.

— Így, most mindennel készen vagyunk. Indulhatunk. Jaj, de még nem öltöztünk fel. Hamar, szaladjunk, vegyük fel a köpenyegünket, meg a kalapunkat.

És hívjuk Lajcsikát, hogy ő is utazzon velünk, — szólta Katóka.

— Jó, — mondta Lenke — és kérjünk anyuskáitól igazi ennivalót és azt is csomagoljuk be a kosárba.

— Jaj, de jó lesz! — tapsolt Katóka s a két leányka kifutott a kamrából.

— Lekésünk a vonatról, — mormogta bosszusan a kosár.

De alig telt el néhány perc, már ismét ott voltak a leánykák. Egy fiu is jött velük, a kis Lajcsika. Mind a hárman fel voltak öltözve téli kabátba, sapka a fejükön.

Kenyeret, almát és süteményt hoztak s azt becsomagolták a kosárba, mert hiszen elemőzsiát is kell vinni, amikor az ember olyan nagy utra indul.

Olyan nagy, nagy utra!

Fölkapaszkodtak mind a hárman a láda tetejére s ott szépen elhelyezkedtek.

— Utazzunk a nagymamához, Ujpestre! — mondta Katóka.

— Oh, te csacsi, — nevetett Lenke — hiszen Ujpest olyan közel van. Oda villamossal is lehet menni.

— Utazzunk Párisba, — indítványozta Lajcsika, s ebbe aztán beleegyeztek.

— Jó, hát utazzunk Párisba!

— Csing-ling, ling, — csengetett Lenke.

— Mehet! — kiáltott Katóka, s megpróbált fűtteneni, mint a gőzös szokott, de nem sikerült.

— Majd én, — kiáltott Lajcsika, s olyan hatalmas nagyot fűttenett, hogy az öreg lédának megreszketett a szive örömeiben. Azt hitte, valódi lokomotív fűtő!

— Állomás! — kiáltott Katóka, s le akart szállani.

— Ne szállj le! Ne szállj le! — kiáltott Lenke. — Még nem vagyunk ott. Ez csak egy olyan kis állomás.

— Itt csak egy percre áll a vonat, — mondta Lajcsi.

— Igen, csak egy percre, — hagyta helybe Katóka.

— Mehet! Induljunk tovább!

Lajcsika újra fűtött, s a vonat megint elindult...

A napsugár még egyszer körültáncolt a lomos kamrában, aztán elbucsuzott és kisurrant a kis ablakon.

Alkonyodni kezdett.

A gyerekek már rég kimentek, mert édesanya uszonnázni hívta őket.

A lomos kamrában sokáig csend volt. Ma a kosár sem fecsegett.

Csak egyszer sóhajtott föl az utiláda, oly boldogan sóhajtott fel:

— Ilyen jól még sohasem utaztam! Még a postakocsin sem!...

Az esernyő hallgatott. Olyan boldog volt, hogy szólni sem tudott.

(Budapest.)

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a tenger madarairól.)

Tamás: Sokszor olvastam arról, hogy a engeren járó hajók nagy kísérettel utaznak. A habok között cápák, delfinek és más ragadozó állatok követik a hajót, a levegőben pedig madarak szállonganak. Arra kell gondolnom, hogy a végtelen tengerre induló hajó az uttalan sivatagnak vágó karavánhoz hasonlít. A karavánt is a ragadozók kísérik szárazon és levegőben.

Apa: Bizony, fiam, táplálék után siet az az egész világ. Minden teremtmény be akarja fűteni a gépezetét és úgy néz a másikra, mint ellenségre. Ha nincs is oka haragudni rá, az az ösztön él benne, hogy jó volna, ha nem mozogná már a másik. Minek is a másiknak mozogni, mikor neki olyan szüksége volna az ott felhalmozódott táplálékra? De egyik teremtmény sem szívesen válik meg az élettől. Ezért uszik néha hosszú ideig hiába a cápa a hajó után. Ezért lebegnek a tenger madarai eredmény nélkül hosszú ideig a hajó körül. De azért kitarának. Ha jobb falat ritkán jut is, egy kis apróság mindig akad.

Tamás: Nem értem, hol pihennek a tenger madarai? Ha elkísérik a hajót, nyílt tengerre, éjszakára azok az árbozások szállhatnak.

Apa: Nem sok pihenésre van szükségük.

Te azt hiszed, hogy kifárasztja őket a repülés. Nagyon tévedsz. Azt hiszem napokig képesek szállni mindig csak szállni. Ha majd alkalmad lesz a különböző vihardarakat megfigyelni, megbámulod gyönyörű röptüket. Erőlködés nélkül, szinte villámgyorsan szállanak. Szárnyuk mozdulatlanak látszik és azt látjuk, mintha usznának a levegőben. Nem is gyakran mozgatják szárnyukat, olyan az, mint a kifeszített vitorla, a szél beléjük kapaszkodik és röpti őket. A testük könnyű és karcsu, csontjaik vékonyak és üresek, arra születtek ők, hogy életük legnagyobb részét a levegőben töltsék. Én azt hiszem, ott is alszanak. Szárnyuk közben meg-megmozdul és emeli őket. A szél és a tenger zugása nekik kellemes muzsika. Ugy érzik valószínűleg magukat a levegőben, mint a gyermek a bölcsőben. Hiszen a levegő is olyan mint a tenger. Neki is megvannak a hullámai és áramlatai, csak nem láthatók. Ahogy a víz hullámain lehet hintázni, a levegő hullámai is elringatják a levegő lakóit. Látom, hogy irgyled őket. Mielőtt megkivánnád a sorsukat, jó lesz meggondolni a dolgot. Én például mindig aggodva függeszteném rád a szememet, ha véletlenül madár-apa lett volna belőlem s te a közelemben ringatóznál. Többek között attól fé-

nék, hogy nagyon mélyen találnál elaludni és elfelejtenéd a szárnyad olykor-olykor mozgatni. Egyszerre csak zsuppsz! belepottyanál a tengerbe. Ez még nem volna nagy baj, mert a tengeri madarak iskolájában a két főtantárgy a repülés és uszás. De más veszedelem fenyegetne. Látod, fiam, míg a madarak a mélybe néznek és valószínűleg azon gondolkodnak, hogy rosszul van a világ megteremtve, mert a halak csak ritkán jönnek a víz felszínére, alólról is figyelik őket. Erősfogu, nagyszájú ragadozó halak bosszankodnak a természet igazságtalanságán. Valószínűleg azon siránkoznak, hogy a teremtő őket a vízhez kötötte és más állatoknak megadta a módot arra, hogy a magasban szállongjanak. Képzelheted, milyen dühös lehet ez a sok éhes ragadozó, amint a levegőt hasító madarakat figyeli. Amikor árnyékuk végigsiklik a tenger felszínén, úgy érezhetik magukat, mint Tantalusz király, kit bünei miatt arra büntettek az istenek, hogy soha se tudja megragadni a körülötte levő finom ételeket és italokat. Képzelheted, milyen örömmel ragadnák meg a vízbe szédülő ügyetlen madarat. Mire az álmat kidörzsölnéd a szemedből már a másvilágon ébrednél fel. Nem vagy te elég ügyes arra, hogy tengeri madár lehetnél. Talán a táplálékodat sem tudnád megszerezni. Ezek az állatok nem céltalanul röpködnek a víz felett, figyelemmel kísérik az alattuk levő tengert, ahogy a szárazföldi ragadozók a pusztát. Ha a hajóról valamit a tengerbe dobnak, villámgyorsan kell lecsapni, mert a legtöbb tárgy súlyosabb a vízben és lemerül, ha rögtön meg nem kapják. Ha egy-egy kisebb állat kidugja fejcskékjét a vízből, már rá is kell csapni, mert egy másik elragadhatja. Aztán a koszt se mindig felel meg az izlésednek. A tengeri madarak nem válogatósak. Ha nincs halacska, vagy más állatocska, bizony megesznek ők minden megehető, mert mindig éhesek. A jó levegő, a sok mozgás meghozza az étvágyat. Ha egy-egy nagy bánatetemre találnak, van öröm a madárvilágban. Az sem baj, ha egy kicsit már régi az étel, annál könnyebben lehet szelni belőle. Olyan ez nekik, mint egy nagy bányá, amelyből hetekig lehet táplálkozni. Sajnos, néha gyorsan elfogy. Megjelennek a vízi ragadozók is és szegény madarak nem tudnak kényelmesen rátelepedni a zsákmányra, csak csipegetnek belőle és szállnak fel a levegőbe.

Tamás: Egészen úgy van itt, mint a szárazon. Úgy látom, hogy a legtöbb tengeri madár a szárazföld keselyűit, hollóit, varjuit helyettesíti. Szóval — ahogy te szoktad mondani a dögevőkről — takarító állatok. Szeretném tudni, hogy minden tengeri madár dögevő-e.

Apa: Te nagyon szigorúan és emberi szemmel nézed a dolgot. Minden tengeri madár igen nagy étvágyú és a legtöbb bizony nem ragaszkodik a friss hushoz. Itt nem lehet válogatni. Olyan nehéz az élet, hogy meg kell elégedni

azzal, amit a természet nyújt. Messzi-messzi vidékeket bekóborolnak a tenger madarai. Hazájuk a nagy világ. Szeretik a jó időt, de a vihartól sem ijednek meg. Amikor bömböl a szélvész és a tarajos hullámok egymásra omlanak, a vihardarak ott szállonganak a hajó körül. Nekem ilyenkor Petőfire kellene gondolnom. Emlékszel-e arra a költeményére, melyben azt mondja, hogy a fergeteg, ez a barna paraszt, felszántja a tengert és halálmagvakat vet belé? Az egymásután vonuló hullámsorok a szántóföldek barázdáira emlékeztetik a költőt. De a szántóföld barázdáiba életmagvakat vet a földműves, a tenger barázdáiba halál magvakat szór a vihar. A szántóvetőt útjában a mező madarai kísérik, hogy bekapják azt az ennivalót, ami a felhasított földből kifordul. A vihart, a tenger felszántóját, szintén madarak kísérik, mintha figyelnék, hogy a halálmagvak nem kelnek-e meg ki a hullámokból ostromolt hajó és utasai számára.

Tamás: Nagyon tetszik nekem, amit mondtál, mert nagyon szeretem és jól ismerem Petőfinek ezt a versét. De mégis azt hiszem, hogy a vihardarak azért röpködnek szélviharkor is, mert ennivalót remélnek. Talán éppen olyan könnyen kapják ilyenkor az ennivalót, mint a mező madarai szántás alkalmával.

Apa: Nagy tévedésben vagy fiam. A vihar a bőjt ideje. A tenger állatai kissé lehúzódnak a felszínről. Úgy látszik, nem szeretik, ha paskolja őket az eső. Lehúzódnak a felszín alá, mert félnek attól, hogy megáznak. Ha majd kitalálják az esernyőt, akkor megpróbálnak a felszínen maradni.

Tamás: Már megint tréfálsz az esernyővel és a megázással. Odalenn még több vizet kapnak. Talán inkább a szelet nem szeretik?

Apa: Bizony, nem tudom megmondani, hogy az esőt vagy a szelet nem szeretik-e. Talán a mennydörgés és villámlás sem kedves nekik. Te sem szereted nagyon a dörgést és a vakító villámokat. Amikor nagyon kicsi voltál, a takaró alá húzódtál, miért vennéd rossz néven a tenger kisebb-nagyobb állataitól, hogy ők a vizetakaró alá bujnak? A szegény vihardarak röpködnek, de hiába keresik a hullámok tetején az izletes falatokat. Ha aztán sokáig tart az itéletidő, nagyon elsoványodnak, elgyöngülnek. Az emberek azt hitték, hogy viharban jó dolguk van és azért szeretik is a szélvészt, ma már tudjuk, hogy ők is a derülten mosolygó napot kedvelik. Ilyenkor a tenger kisebb-nagyobb állatai feljönnek sütkérezni, vagy legalább is az orrukat dugják ki a vízből. De vesztükre. A vihardar lecsap és a sütkérező állatkából csakhamar a vihardar pecsenyéje lesz. Napfényes időben meghiznak, egyiknek-másiknak talán tokája is nő és hasat ereszt, viharban koplalnak, elsoványodnak.

Tamás: Sokféle vihardar jár a tengeren?
Apa: Nagyon sokféle. El sem tudnám so-

rolni a nevüket. A legtöbb az albatrosszokhoz, hojszákhoz és vészmadarakhoz tartozik. De ezeknek mindnyájának számtalan fajtája van. Népes családok; az egyes fajok különösen nagyságban térnek el egymástól. Abban megegyeznek, hogy mesterek a repülésben és a szárazon nagyon ügyetlenül járnak. Mulatságosan ügyetlenek. Persze, kíváncsi vagy arra, hogy mi dolguk van a szárazon. Ki kell menniök az elhagyott szigetekre, ha eljön a költés ideje. Nem szívesen hagyják el a birodalmukat, de a levegőben még sem rakhatnak fészket. Igen hűségesen vigyáznak tojásaikra és fiókáikra. A legtöbben bevárják az embert is. Ha ellenség közeledik feléjük, némelyik fajta különösen védekezik. Minthogy te mindig kalandokat forgatsz a fejedben és elkerülhetsz még az ő hazájukba is, jó lesz majd óvatosan közeledni a fészkekhez. Ha gyanútlanul mégy, csunyán megjárhatod. Nem csipnek, hanem sokkal kellemetlenebb és hatásosabb eszközzel védekeznek. A közeledőre nagyon rossz szagu olajos folyadékot lövelnek. Az ünnepelő ruhának egyszerre vége. Ha az ember meg akarja büntetni a ruhája bepiszkolásáért, kaphat tőle egy második, sőt egy harmadik olajos zuhanyt is. S ha végre sikerült az öregét ártalmatlanná tenni, az alattuk levő fiatalok kezdik a spriccelést. Ennek a folyadéknak a szaga még távolról sem hasonlít az illatszerek szagához.

Tamás: A viharadarakon kívül vannak a tengerben más madarak is. Képen már láttam például pingvint. Te bizonyosan másokat is ismeresz. Szerétném, ha róluk is beszélnél valamit.

Apa: Nagyon sokat akarsz egyszerre megtudni. A pingvinekről egyet-mást még elmondok, de a többiekről majd máskor beszélgetünk. A pingvinekről is csak azért beszélek, mert engem is érdekelnek. Ezek az állatok a legnagyobb hideget is jól bírják és a tengerben úgy usznak, mint a buvárok. Ha távolról nézzük őket, szinte alig hasonlítanak a többi madarakhoz. Ha kétlábúra állva felegyenesednek valamelyik jégtáblán, messziről könnyen embercsoportnak nézhetnéd őket. Hej, be megörült nekik egy sarki utazó amikor visszatérve megpillantott egy nagy csoportot. Azt hitte, barátai közelednek, csak később vette észre, hogy pingvinek állnak a jegen.

A szárazon nehézkesen és totyogva járnak, de ha a vízbe kerülnek, olyan fürgén mozognak, mint a legelőkelőbb gavallérok. Valaha őseiknek a levegő volt hazájuk, számukra már ép oly megközelíthetetlen, mint például a halak számára. De kis szárnyaiknak azért kitűnő hasznát veszik. Velük eveznek. Nem úgy usznak tehát, mint a kacska, vagy liba. Ők a lábukat alig használják másra, mint kormányzásra, a szárnyuk a hal uszóját helyettesíti. A vízben van a hazájuk. Csontjaik is egészen másfélék, mint madártestvéreiké. Azoké könnyű, belül üres, ezeké nehéz, kemény és olajos anyaggal van megtöltve. Azért szívesen kijönnek a szárazra sütkérezni. Ilyenkor elálldogálnak és bá-

mulnak a végtelenbe. A költés alkalmával huzamosabb időt töltenek a szárazon. A fészkekre gondosan vigyáznak. Nemcsak ellenség támadja meg tojásaikat és pelyhes fiókáikat, hanem a testvérek is el-elopnak egy-egy tojást. Persze, az ügyes pingvin visszalopja, sőt még ráadást is szerez. Néha rabolnak is. A nagyobb és erősebb fajtákhoz tartozó pingvinek gyöngébb és kisebb rokonaik tojásait elrabolják és kiköltik. Előfordul, hogy egy fészekből négy-öt fajta kis pingvin dugja ki a fejét. Talán egyik sem igazi gyermeke a mamának. De azért mindenkit hűségesen gondozza és táplálja. Illetőleg a mama inkább csak gondozza őket, a táplálékot a papa hordja. Sem a mama, sem a kicsinyek nem panaszkodhatnak, mert a pingvin-papa igazán bőségesen gondoskodik róluk. Meg is hiznak alaposan.

Ha az ember közelít a fészkekhez, a pingvinek legnagyobb része bevárja az ellenséget. Előbb különös mód forgatják a fejüket, kétségbeesetten iparkodnak elijeszteni a látogatót. Ha ez nem sikerül, bizony eléggé udvariatlanok, alaposan megcsipik a gondatlanul közeledő egyetlen embert. Ujabb időben mind gyakrabban látogatja meg őket fészkelő helyeiken az ember. S az ember ok nélkül soha sem jelenik meg sehol. A szegény pingvinek fészkeit is kifosztja. Nem kiméli már az anyákat sem. De azért most is nagy a pingvinek száma. Keresnek maguknak a régi helyett újabb költőhelyeket.

[Budapest.]

IBOLYÁK.

— Köszöntők kicsinyeknek. —

Irtó: Benkő Anna.

I.

**Kinyíllott már az ibolya,
Megjött apa nevenapja.
Kicsi lánya azt kívánja:
A jó Isten áldja, áldja!**

II.

**Virit az ibolyácska
A zöldülő gyepen;
Itt van a szép tavasz már
Ragyogó fényesen.**

**A szép tavasszal megjött
Névnapod jó anyám;
Ibolyákkal köszönlek
E reggel hajnalán!**

III.

**Tele szedtem a kezemet
Ibolyával,
Tele hoztam a szívemet
Mély hálával.
Az ibolyát, nagyanyácskám,
Eléd hintem,
Hálás szívem azt dobogja:
Áldjon Isten!**

(Bethlen.)

Izisz és Oziris.

(Egyiptomi mese.)

— Elmondja BÁCSY TIBOR. —

I.

Afrika északkeleti sarkában terül el Egyiptom földje, a Vörös tenger, a Földközi tenger és a Szahara sivatag között. Középe táján délről északi irányban folyik rajta keresztül a Nilus folyó, mely tulajdonképpen egész Egyiptomnak az élető ereje. Ha a Nilus kiárad, akkor bőven van termés, hatvan, sőt százszorosán fizet, de ha nincs áradás, nagy nyomorúság zudul az ország lakóira.

Történelme egyike a legrégebbeknek. Már Krisztus születése előtt 3500—3800 évvel nagyon ki volt fejlődve a tudomány, a művészet. Irni és olvasni tudtak és nagyszerűen építettek, csatornáztak, hogy a Nilustól távolabb fekvő földekre is elvezessék a vizet.

A vallásuk igen csodálatos volt. Istennek nézték a napot, a Nilust, majd a Holdat és egyéb csillagokat is. Hasonló tiszteletben részesítették halottaikat is és több szent állatot. Vallásukba sok regét szőttek, s ezek közt egyike a legszebbeknek Izisz és Oziris meséje.

Élt Egyiptom csodás földjén, a titokzatos Nilus folyó partján, egy király, kit Azirisnak hívtak. Jó felesége Izisz volt. Igen szerették egymást és úgy éltek, mint két jó testvér. A szeretet boldoggá tette őket, nem is cseréltek volna senkivel a földön. Még egymás gondolatát is kitalálták.

Amikor Ra isten (Nap) elhagyta a Napvárost, megjelent reggel az égen arany hajóján és tüzes nyilait szétlövelte, Izisz és Oziris hálatelt szívvel mutatták be áldozataikat. Ilyenkor Ra mindig igen kedvesen fogadta imáikat és Izist beborította fényes aranypalásttal, mely úgy tündöklött a nagy fényárban, hogy reá nem lehetett tekinteni földi halandónak. Izisz mélyen meghajolt, a sugarak végigcsókolták habfehér testét, mely fehérebb volt a királyi palota márványánál, puhább a fehér lótosz virágánál.

Azután belépett a Nilus hűs hullámaiba, melyek pajkos gyermekek módjára játszadoztak vele. Kis kezével fehér porszemekben verte vissza a vizet. Ugy látszott, mintha mesebeli tündér való igaz gyémántokat, drágaköveket vetne el buzaszemek helyett. Gondtalanul játszadozott, örvendezve gyönyörködött az apró halacszkák vig hajszájában.

Ezalatt emberfia meg nem közelíthette ama szent berket, ahol a szépséges királyasszony, eltakarva narancs és fügefáktól, reggeli fürdőjét vette. Nem is lett volna jó, mert szörnyű halállal lakolt volna az az elvetemedett ember. A királyi tesőrség még a szunyogot is elhajtotta volna.

Oziris, az ő királyi férje, ezalatt gránát-

alma és tamariszkusból kötögetett gyönyörű bokréját, hogy azzal kedveskedjék Egyiptom királynéjának. Közben a madarak tarka serege énekelte bűbajos énekét, dicsőítve a Mindenség csodás paradicsomát.

Izisz királyné elvégezve reggeli fürdését, megijodva, felfrissülve mint kecses őzike lépett ki a bársonyfűvekkel borított partra. Oziris örömtől repesve ölelte karjaiba és nagy szeretettel csókolták egymást. Az átnyújtott virágbokréjának rendkívül örvendett, egy gránátalma ágat kihuzott belőle, megcsókolta mint a lehelet és Ozirisnek adta. A Nap mosolygott. Ők boldogok voltak újra és újra.

De nem csak ők, a nép is boldog volt jólétben uszott. A Nilus bőséges áradással termékenyítette a földet. A magvetők százszor annyit arattak, mint amennyit elvetettek. A gyümölcsfák meghajoltak megrakott ágaikkal, illatosabb volt a levegő, tarkább a rét, édesebb a náta. A fárások sirjai, a piramisok mint boldog nagyapók örvendeztek magukban. A haragos levelű pálmákról félmeztelen gyerkőcök szedgették vígan a gyümölcsöt, nem is ügyelve a Nilus partjain sütkérező, lusta krokodilokat.

A nép, amely igen szerette a királyt, nagy csoportokban gyűlve leste, várta, hogy megláthassa őket, hogy megcsókolhassa legalább a földet, ahol elhaladtak, ha már nem tudott odaférközni, hogy ruhájuk szegélyét megcsókolja. A bénák, tehetetlenek bőséges adományban részesültek. Árvák nem voltak, mert azoknak apja helyett apja, anyjuk helyett pedig jó és szerető anyja volt Izisz.

Ezért meg is áldotta őket Isten is egy szép fiugyermekkel, hogy boldogságukat teljessé tegye. E fiúnak Horus lett a neve. Szülei végtelen szeretetében nevelkedett és öreg bölcsnek, tudósok tanították neki a tudományok titkait, minden szépet, és jót, hogy ha majd megnő, méltó utódja lehessen édesapjának. Sok bölcsességre, igazságszeretetre oktatták, mert csak úgy lehet boldog nép is, király is, ha országában nem ismerik a panaszt, mindenki igazságot nyer és megbűnhődnek a bűnösök.

II.

A boldogság mögött azonban ott leselkedett a gonosz. Történt ugyanis, hogy Ozirisz egy alkalommal nagy lakomát rendezett. Megjelentek az ország nagyjai, bölcsök, álomfejtők, hogy fényesebb legyen a királyi udvar. Mulatott a nép apraja, nagyja, jó kedv, zeneszó mindenfelé. Énekesek, dalnokok énekeltek a királyról.

E lakomán hivatalos volt a király fivére is, akinek Set volt a neve. Fekete volt ennek a fivérnek a lelke, sötétek a gondolatai. Nem

ment ő oda most sem jó szándékkal. De ki gondolta volna, hogy mi lappang ebben az emberben? Hiszen ő hajlongott legjobban, ő éltette legtöbbit a királyt. Persze, ez csak gaz képmutatás volt, alattomos lelke gyilkos szándékkal, vérrel, gyalázzal volt tele. Ezért ne higgyetek a hízegőnek soha!

Ott mulatott egész éjjel. Kiment, visszajött, de senkinek sem tűnt fel, hogy hova járkal. Zengett a zene, folyt a vigalom. Vigadott ur, szolga, gazdag, szegény, a palotaőrség is belemerült. Dehogy vették észre, hogy a királyi kert platánjai alatt hetvenkét sötét alak húzódik meg, dehogy látták meg, hogy Set, a király gaz fivére, kisurran a palotából s elrejtí az ő cinkostársait a bokrok sötétjében. Vajjon mi a szándékuk, mit forraltak ki?

Set, miután elrendezte embereit, vigyorgó arccal ment vissza a palotába. Egyenesen a királyhoz, hozzáhajol, valamit sug neki, mire Ozirisz mosolyogva feláll. Set megfogja a kezét, mintha sétára indulnának, kilépnek a palota ajtaján.

A hold ólomfénybe öltöztette a kertet. A fák susogtak csöndes, titokzatos, senkitől meg nem értett beszéddel. A virágillat megfieküdte a levegőt, csend volt. Csak itt-ott csipogott fel almából egy-egy apró madár, vagy zümmögött át a lomb között néhány eltévedt éjjeli bogár.

Milyen szép ez az est, mondta Ozirisz. Az ember az Istenek ölelését érzi e csodás bájban. Milyen jó, milyen szép az élet, kedves fivérem! Szava suttogása beleveszett a Nilus halk csobogásába, lelke pedig a gyönyörűségbe.

Gondolataiból a Set hangja verte fel: Kedves Ozirisz, én néhány barátommal megbeszéltem, hogy egy jó tréfát csinálunk, ha ugyan te is beleegyezel.

Hogyne, kedves fivér, az nagyon jó lesz. Izis is jól fog mulatni. Mi legyen hát a tréfa?

Set meglegedetten dörzsölte kezét, ártatlan hangon mondta: Ugy gondoltuk, hogy téged elbujtatunk valahova, mondjuk egy ládába és valamelyikünk ekkor keresni fog téged. Persze, nem fog megkapni, mire nagy riadalom támad. Izis kutatni fog mindenhol, s amikor látjuk az ijedelmét, mi szépen elébe tesszük a ládát, ahonnan te kiemelkedsz, mint Ra isten.

Ozirisz megörvendett a jó tréfának, lelkesedve fogadta el. Mindjárt elő is került a láda s Ozirisz belefeküdt.

A gazoknak csak éppen ez kellett. Nyomban bezárták a láda fedelét és zajtalanul cipelték a folyó partja felé. Szegény Ozirisz jól mulatott bent a ládában. Elgondolta, hogy Izis hogyan fog majd örvendeni, amikor elveszettnek hitt férjét újra meglátja. Ha tudta volna, hogy a tréfából milyen szomorú valóság lesz!

Közben elérkeztek a Nilus partjára. A láda egyet lendült és hosszú ivben zuhant bele a vízbe. A hullámok zuhogva csapódtak szét, de a következő percben már kifogták, megölték

és elhelyezték, puha, ringó hátukon. Mintha tudták volna, hogy királyi terhet vettek fel, lágyan, muzsikálva vitték tova a szép holdvilágos csöndes éjszakába.

A palotába, mintha villám csapott volna be, egyszerre megállt a zene. Az előbb kacagó párok halászápadtan remegtek. A szolgák tanácstalanul álltak, majd jajgatva tépték a hajukat. Eltűnt a király!

(Vége következik.)

Az arany vessző.

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Hamar ide, gyerekek, telepedjétek le körülöttem: ki a padra, ki a pad alá, ki a hol helyet talál; a ki nem talál, álljon, ha nem áll, szaladjon, de úgy, hogy mégis itt maradjon. Így lá, most fül legyen minden gyerek, hadd mesélek az arany vesszőről. Igen, az arany vesszőről.

Kezdem, kezdem, hol is kezdjem? Bezzeg, hogy az óperenciás tengeren túl kezdem. Ne féljétek, gyerekek, visszatérek estére, ha estére nem, holnap reggelre, ha holnapra nem, vas kedden Vissza ám, bizonyosan visszatérek.

Volt egyszer egy szegény ember. De milyen szegény volt! Gyereke annyi, mint rostán a lik; kenyér, az asztalfiában mikor volt, mikor nem, merre forduljon, hiszen ez a sok gyerek éhen hal, ha csak jobbra nem fordul a sorsa. Gondolta magában: elindulna világgá, szerencsét próbálna, de kire hagyja ezeket az apró gyerekeket, mikor az anyjuk meghalt szegény. Busult a szegény ember, de olyan erősen, hogy szinte meghasadt a szive nagy erős bujában; a gyerekek meg sirtak rittak éjjel nappal s a sok éhezéstől a lábukon már alig álltak.

— De már ezt tovább nem nézhetem, — szólalt meg egyszer — ki szólalt meg, mit gondoltok? Oh, nem a szegény ember, de annak a legkisebb fia, Petike. Igen, Petike, a kis hüvelyk Petike, a ki olyan punktum egy gyerek volt, hogy alig látszott ki a töldből.

— Mit motyogsz, te gyerek? — kérdezte az apja.

— Azt, édes apám uram, hogy én tovább nem nézhetem a testvéreim éhezését, elmegyek szerencsét próbálni.

Nagy volt a bánata a szegény embernek, de mégsem tudta megállani a kacagást.

— Oh, te macska-béka, te! Te akarsz szerencsét próbálni? Hiszen még ki sem látszol a földből. Ki fogadna föl téged?

— Már fogadnak, nem fogadnak, én megyek.

— Hát menj Isten hírével, majd visszafordulsz, tudom, a szomszéd falu határánál sem még tovább.

Petike nem szólt erre semmit. Nyakába vetette a tarisznyáját, abba tett egy karéj kenye-

ret, egy-két szem szilvát, aztán szépen elbucsu-
zott apjától, testvéreitől s elindult világgá.

Amikor a falu kapuján túl volt, még egy-
szer visszafordult, hogy elbucszúzzék a házak-
tól is.

— Isten veled, édes falum!

Aztán ott állt az árok mellett, az ut men-
tén, egy rezgő nyárfa. Oly szomorúan hajtogatta
az ágait, az ezüstös levelei meg mintha sutto-
gok volna valamit. Meg is állott Petike s köny-
nyezve dadogta:

Rezgő nyárfa, Isten veled!
Kis Petike el nem feled.

Már azt magam sem tudom, gyerekek,
megértette-e a rezgő nyárfa Petike szavait, elég
az, hogy egy vékony hajlós ág abban a pill-
anatban letörött s éppen Petike tarisznyájába
esett. Szegény Petikének úgy tetszett, mintha
azok az ezüstös, reszkető levelek sugtak volna
valamit. Talán éppen azt, hogy:

Vidd el ezt az ágat, vidd el,
Sok hasznát veszed még, hidd el!

El is vitte Petike. Szépen elhelyezte a ta-
risznyácskába a karéj kenyér, meg a szilvasze-
mek közé, csak az egyik vége kandikált ki egy
kicsit.

Most már csakugyan elindult világgá. Ment,
mendegélt Petike hegyeken völgyeken által s
egyszerre csak nagy rengeteg erdőbe ért. Gon-
dolta, meghál valamelyik fa tövében, innét már
ugy sem jut ki napviláig. Alig hogy erre gon-
dolt, csorgós kuthoz ért. Éppen egy nagy bükkfa
tövében volt ez a kut, mintha csak a Petike
örömeire fogták volna köpübe az áldott jó for-
rásvizet. Hogy megörült szegény Petike, Istenem,
hogy megörült! Éhes is volt, szomjas is volt,
fáradt is volt. Kivette a tarisznyájából a karéj
kenyeret, meg a szilvát, megette felét a kenyér-
nek is, szilvának is, aztán megindult a kut csor-
gójának, hogy igyék a forrásvizből. Az ám, de
a tarisznyát nem vetette ki a nyakából s amint
a kuthoz dült, a nyárfa-ág kifordult belőle s a
kutba esett.

Hej, ez volt csak a nagy szomorúság! Ugy
fájt a szive Petikének, mintha csak valami nagy
drágaságot ejtett volna a kutba. Hanem szomo-
rusága hamar öröme fordult. Halljatok csodát,
gyerekek, a nyárfavesző hirtelen fellökődött a
kut fenekéről s hát, Uram, teremtom, tiszta szín-
arany volt a külseje, talán bizony a belseje is!
Petike ujjongva kapott a vessző után, de csak
még most bámult el igazán. Valami szépen, tündér-
séges szépen csengő hang szólalt meg a kut
fenekéről, ahonnan a víz fölbugyborékol. Né-
zett, nézett Petike le a kut fenekére, de semmit
sem látott, csak azt a tündérséges szép hangot
hallotta. Azt mondta pedig az a tündérséges
hang:

— Ne félj, te aranyos jó fiu, te csak menj
tovább; ha kipihented magadat, megse állj, míg
egy másik csorgós kuthoz nem érsz.

Ledült Petike a fa árnyékába, de bizony

nem tudott elaludni szegényke. Mind azon törte
a fejét, vajjon milyen forma is lehet az a jó-
ságos tündér, aki az ő nyárfaveszejét aranyosra
váltottatta. Mert ez csak tündér lehet, semmi
más! Mikor aztán fölkel s tovább indult, el-
bucszott szépen attól a láthatatlan tündértől is,
éppen, mint a rezgő nyárfától:

Te jó tündér, Isten veled,
Kis Petike el nem feled!

De még a csorgós kuthoz is elbucszott
ám, de még milyen szépen!

Isten veled, csorgós kutam,
Viz még erre az én utam!
A ki a te vized issza,
Vágyik annak szive vissza!

S a csorgós kut oly kedvesen csorgatta
vizét, mintha mondta volna:

Csorr, csorr, csorr, csak gyere vissza,
Boldog lesz ki vizem issza!

Ment mendegélt Petike, s hát mire bees-
teledett, ismét egy csorgós kuthoz ért.

— Na, — gondolta magában — ez bizo-
nyosan a csorgós kut lesz, amelyikhez az az
aranyos kut igazított. Állj meg, Peti! Köszöntötte
is illedelmesen a kutat:

— Jó estét, csorgós kut, van-e tündér
benned?

Visszafelelt a csorgós kut:

Csorr, csorr, de van ám!
Hajolj fölém szaporán!

Peti sem kellett biztatni, a kut fölé hajolt
s hát egyszerre csak megszólalt ebben is a tün-
déri hang:

Isten hozott, Petike,
Majd nem leszel kicsike!

Peti nagyot hajtott abból az áldott jó for-
rásvizből s hát, hallgassatok csak ide, a kut fe-
nekén egy arcot vett észre, de nem tündér ar-
cot ám, hanem a magáét. Igen az övét, hanem
— bajusz volt rajta! Aközben csak érzi, hogy
nyulik a keze, nyulik a lába, nyulik az egész
teste... Tyüh! ennek a fele sem tréfa! Igaza
van annak a tündéri hangnak: ez olyan viz,
hogy a kicsit nagyra nyújtja. Hej, felugrott s
örömeiben úgy összeütötte bokáját, hogy a ta-
risznyája szija ketté szakadt, a tarisznyájából a
kenyér, a szilva, de még az aranyvessző is ki-
hullott s beleesett a kutba.

De már ezen megint elszomorodott Peti.
Nagynak elég nagy, de nincs kenyere, nincs
szilvája, mit eszik most már vacsorára? Hanem
még jóformán búnak sem eresztette a fejét,
hát kenyér, szilva, aranyvessző: mind fölkerült
a viz színére s most a kenyér is, szilva is
arannyá változott.

— Jól van, jól, — dunnyogta magában
Peti, — de arany kenyeret, meg arany szilvát
nem ehetek! Ettől ugyan éhen is halhatok.

Még ki sem mondta, amit gondolt, akkora
sódart dobott ki a kut, mint a lába, meg akkora
komlós cipót, mint a feje.

— Ez már aztán becsület, — mondá Peti s azzal neki látott a cipónak meg a sódarnak. Nem maradt abból, egy falás nem sok, annyi sem.

De most már csakugyan lefeküdt s mindjárt úgy elaludt, mint a bunda. Tudjátok-e, mi-féle erdő volt az az erdő, ahol Peti elaludt? Ez a Tündér Erzsébet erdeje volt s a tündérek királynéja maga is minden nap eljárt a csorgós kutra. Szerette a vizét erősen. Most is eljött a királyné, de bezzeg nagyot ámult-bámult, amikor egy idegen teremést ott látott az erdejében.

— Na, várj, megtréfállak — gondolta a királyné. Ott hevert Peti mellett az aranyvessző, kezébe vette s elkezdette cirókálni, morókálni a Peti arcát. Addig cirógatta, addig csiklandozta arcát, orrát, fülét, hogy egyszerre csak talpra ugrott Peti. Azzal összeüötte a bokáját s azt kérdezte Tündér Erzsébettől:

— Mivel lehetek szógálatjára?

Tetszett ez a beszéd Tündér Erzsébetnek s meg is felelt rá mindjárt.

— Éppen jól beszélsz. Ma egy hete halt meg a fővadászom, állj be helyébe, nem bánod meg.

— Itt a kezem, szólta Peti, — csak hogy nagy a baj ám, felséges tündérkirályném.

S elmondta Peti, hogy van neki egy szegény apja, meg annyi testvére, mint rostán a lik, még eggyel több. Azokat is szeretné magával hozni, mert különben éhen vesznek otthon.

Drága jó szíve volt Tündér Erzsébetnek s még aznap elhozatta Petinek az apját meg valamennyi testvérét. Ez volt ám az öröm!

— No, felséges királyném, most még csak egy kérésem van.

— Mondjad, Peti, mondjad!

— Adja vissza az aranyvesszőmet, hadd megyek vissza az első csorgós kuthoz.

— Hát paripa kellene e?

— Biz' az is jó volna, felséges királyném.

Tündér Erzsébet mindjárt eléveztetett egy aranyszörű paripát, Peti fölkapott rá s hipp! hopp! egy szempillantás alatt ott volt az ő kedves csorgós kutjánál. Ott a kantárt a bükk-fához kötötte, aztán nekidült a csorgós kuthnak. Nézett, nézett a kut fenekére s hát egyszerre csak bugyborékolni kezd a kut, aztán megszólal az a tündéri hang, arra meg ketté csapódott a víz, kipattant egy olyan szépséges szép tündérkisasszony, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem.

— Ugy-e, visszajöttem, te tündérkisasszony?

De velem is jössz mostan?

Egyszeribe eloldotta a lovát a fától, fölkapott a hátára, a tündérkisasszonyt szépen föl emelte s úgy visszanyargalt a Tündér Erzsébet udvarába, hogy a szél sem ért a nyomába. Még aznap megtartották a lakodalmat. Na, ez volt ám a lakodalom. Hire ment hetedhét országra. Az aranyvesszőt pedig elültették s nőtt belőle egy olyan gyönyörű arany rezgő nyárfa, hogy hetedhét országból is csudájára jártak.

Hogy is bucsuzott el Petike a nyárfától, gyerekek? Ugy, hogy:

Rezgő nyárfa, Isten veled,
Kis Petike el nem feled!

Hát nem is felejtette el.

Kisháczon.

Eget vivó György diák.

Regény a tizenhetedik századból.

I. RÉSZ.

A kollegium falai között.

A vén kollégium udvaráról beözönlött a hársfa illata. A nagy hálótermet, ahol a diákok egymás mellett aludtak, beragyogta a holdvilág. Egészségesen szuszogtak a kis csemelék. Egyiknek-másiknak ott volt a könyve a párnája alatt. (Álomközben talán belopja magát makacs koponyájukba a lecke.) Voltak a diákok között, akik nem aludtak, mert sehogy sem akaródzott nekik az alvás. Ezek lehunyták szemüket s csak arra vártak, hogy a látogató professzor behuzza maga után az ajtót és csizmájának hangos kopogása elnémuljon a folyosón.

Ti mostani diákok, akik légfűtéses tanulószobákban szürcsölititek a tudományt, moziba jártok és a háboru utáni nemzedék sorába tartoztok, egy olyan világba, amely már a tíz év előttihez sem hasonlít, el sem tudjátok képzelni, hogy milyen volt a diákélet háromszáz év előtt. Talán, ha régi kollegium hűvös folyósóira tévedtek, megérezitek az elmúlt idők leheletét. A

folyosók konganak a lépés alatt és a kiejtett szót hangosan verik vissza a boltíves falak. Itt ott az ajtó felett, ősrégi címeres tábla ékeskedik. A padokat kiette a szű. Ám századok múlva, a pad mégis pad marad és a kollegium minden köve, felszerelésének minden darabkája még ma is tart, mert a maradáóság számára készült.

Azok a diákok és tanár-emberek, akik ily kemény templomi fal között élték napjaikat, átvették a környezet hasonlóságait és hajlíthatatlanok, kemény fából faragottak valának.

Más világ ez is, más világ amaz is! A mai embernek már nincsenek kényelmes szálái, hogy jól érezhesse magát. Minduntalan attól remeg, hogy a papírvékony falak reá zuhannak. A pádimentum sem tölgy, az is feltörik, besüpped. Ma mindet elhasználásra csinálnak, de hogy tartson, nemzedékeket kiszolgáljon, ilyesmire csak a régi kor emberei gondoltak.

De miért untassalak benneteket a mult és jelen céltalan egybevetésével? Szakítsátok ki ma-

gatokat egészen a jelen képeiből és jertek velem! Szippansatok egyet a régi kollegium levegőjéből, hervadhatatlan bazsarózsa illatából és hajrá, verjük fel a csöndet! Hiszen a kollegiumok még itt vannak Erdélyben, mint ama agastyánok, akik eléledgélnek maguknak, szép csöndességben akkor is, ha ti netán süveg-emelés nélkül haladtok el mellettük. Nos, jertek velem, a háromszázéves iskolába, ahol igen érdekes dolgok történnek.

II.

Azok a diákok, akik csak mimelték az alvást és hegyezték a fülüket, hogy a nagytiszteletű professor ur visszavonuljon, hirtelen lerugták magukról a takarót, három lepedőből köteleit csavartak s az emelet ablakából az udvarra ereszkedtek. E három fiu: Kiss Pál, Tárbélyosi János és Farnos László.

A kollégium udvarán volt egy keskeny átjáró, amely a kis kuriáról a nagy kuriára vezetett át. Óriási terület ez. Itt lehet csak igazán métázní, füleslapdázni. Itt láthatók a tornaszerek, nyújtók, korlát, magasugró, bak, pózna és más egyéb. De a három diák keresztülszaladt a nagy kurián is, a szomszédos kertbe. Óriási gesztenyefák parkja ez, olyan nagy, hogy botanizálni lehetne benne, sőt, ha szerencséje volt, még szarvasbogarat is talált az ember.

A három diák végigszaladt a kerten, a végében, ahol bástya zárta be a nagy területet, hatalmas terméskő feküdt a pázsiton. A diákok neki gyürköztek és elmozdították a követ.

Ez a kő a három gyerek titka volt. Itt tartották háncs skatulyában a jó illatu dohányt. Zsineggel átkötte itt tartottak egy csomó levelet, versnek szánt kriksh-krakszokat, amefyeket János, Pál és László növendék leánykákhöz intéztek és viszont. Végezetül külön pecsétetes borítékban a főtitkot: a három diák írásos baráti szerződését.

Tudnunk kell, hogy abban az időben két dolgot tartottak szentségesnek a diákok. Az egyik: a titkos napló. Ebbe jegyezték fel a diákokat érdeklő, nagy fontosságú eseményeket, mint amilyenek: Szatmári professor ur noteszkönyvének ellopása; almalopás a Bükkösben; elnaspágolt parasztyermekek a kajántói lankáson; különböző tervezetek az iskola fegyelmi rendjének forradalmi uton való megváltoztatására stb. stb.

Ezt az ugynevezett csittvári krónikát elárulni, — egyszerűen becstelen dolog lett volna. Nem annyira a titok elsőrendűsége, mint a titok magtartásáról alkotott szentséges képzetek miatt. A szertartás, az egymásnak tett fogadalom: ez volt a kötelek, dehogyan is, a titok mag! A diákokat összefogta és alávaló dolognak tartott volna még a fületlen gomb hollétének elárulása is, ha már annak holléte bevezettetett a csittvári krónikába.

A másik szent dolog, ami még szentebb,

mert szorosabb köteleket teremtett: a baráti szerződés. Három-négy pajtás egész életre szóló fogadalmat tesz, hogy, ha el is hagyják egykoron az Alma matert, az évnek minden szakában, bárhová is sodorja őket a sors, egymást soha el nem hagyják és egymást kölcsönösen támogatandják.

Külön pontok emlékeztek meg e vérszerződésben minden eshetőségről. Kisujjuk vérét csörgették végül alá és keresztvonással adták jelét meg nem másítható akaratuknak.

A három diák, az éj nyugodt leple alatt, a kőnél ült és tanácskozott. Hirtelen-váratlan rezzent a bokor. A diákok rémülve pillantották meg egy idegen alak elferdült árnyékát. Hátrézttek s megdermedt bennük a vér. Farnos György állott előttük, a kollegium egyik »kontraskribája«, vagyis mai szóval: ellenőre.

Persze lehetett volna nagyobb baj is! Ha a »senior« a (legöregebb diák) jött volna, még nagyobb lesz az ijedtség. Mert a senior felette áll a kontraskribának. A senior fölött pedig csak egy áll: a professor. De ezektől őrizze meg az Isten a csinytevő diákokat!

Szóval, előttük áll a kontraskriba teljes életnagyságban. S a helyzet súlyosságán keveset lendített, hogy véletlenül a kontraskriba Farnos Lacinak édes testvérbátyja volt.

Ma már nincsenek kontraskribák. Az én időmben még voltak. A kontraskriba, ha nem tudnátok, öregebb diák. Olyan diák, akinek már kifelé áll a szekere rudja a oskolából. Erősen büszke rá, hogy a nagytiszteletű professor urak bizodalma rajta nyugszik és respektusának egy részét rá ruházta. Ennek a tudatában ugy jöttment a fiatalabb diákok között, mint a hadvezér, akinek nádpálcája megszámolhatatlan seregeknek parancsol és szemöldökének egy rebbenésére mozdul, vagy megáll az egész armádia.

Nos, hát a kontraskriba felette tekintélyes személyiség. Csuda-e, hogy váratlan felbukkanása bombaként hatott?

— Hát ti, gézenguzok, mit csináltok itt? suhintott kispálcájával feléjük az öreg diák.

Általános szepegés. Kis Pál, a legidősebb közöttük, bátorodik elébb szóra és ötlöve-hatolva kinyögi: Hát, kijöttünk, hogy — lássuk a nap felkeltét. Borbát professor ur...

— Csend. Mutassátok meg azokat a holmitkat. El az utból!

Vérfagyasztó csend. Ha egy nagy darázs véletlenül arra jár, az is megdermedt volna ijedtségben.

— De azt már nem, — állott a vékony-péznü Farnos Laci, bátyja elébe. — Azt már nem. Inkább e minutában meghalunk.

— Vagy lenyeljük, bátorodott neki a másik, de a főtitkot el nem áruljuk.

A kontraskriba félre akarta tolni őket. De mind a három, egy test, egy lélek, reácsapott, karjába csipett és szükölt, harapott.

A kontraskriba egyszerre csak elnevette magát: Tehát ellenszegültek?

- Ugy van, ellenszegülünk.
- Nem áruljátok el a titkot?
- Soha!

— És ha a nagytiszteletű professzor urak elé viszlek benneteket?

- Akkor ott leszünk.
- És ha kipenderítene az oskolából?
- Akkor ki leszünk csapva.
- Hm... fiuk, mit szölk hozzá? Vegyetek be a szövetségetekbe!

A diákok összenéztek. Zavartan egymás arcát bámulták és a végén megszölk Kis Pali.

— Rendben van, felvesszük, ha aláírja és megpecsételi a szerződést.

A kontraskriba félkézzel átkarolta és megölelte Kis Pált:

- Emberek vagytok. Barátaim vagytok.
- Farnos Laci boldogan ölelte az öreg diákokot. Most volt csak büszke a bátyjára.

— Itt van a szerződés. Ezek a leveleink.

Mindent meg fogok mutatni, semmit sem fogunk elhallgatni előttem. Ihol, van egy arckép is. Mi rajzoltuk.

- Farnos György meglepődve nézett a rajzra:
- Fületelki Margit.
- Kis Pál elpirult.

— Margitka, dadogta. Én őt igen-igen szeretem.

Farnos Györgynek, a szövetség újdonsült tagjának, egy pillanatra elsötétült az arca.

— Ha tudná, gondolta magában, hogy én vetélytársa vagyok. Oh, Margitka, ketten is versengenek a kegyedért.

— Minden kedden és pénteken gyűlést tartunk, Gyuri bátyám, lelkendezett a kis Farnos.

A kontraskriba kezükbe csapott.

— Ott leszek, ott leszek. Reám mindig számíthatok.

A diákok lehengettek a nagy követ, ajkukra tették ujjukat és ahogyan jöttek, csendesen visszalopódtak a hálóterembe.

Folytatása következik.

A Cimbora könyvvására.

A Cimbora olvasói szeretettel és örömmel fogadták hirdetett könyvvásárunkat, amit a legjobban az bizonyít, hogy nap-nap mellett kapunk megrendeléseket, amelyeket természetesen azonnal le is szállítunk. A naponta befutó megrendeléseken felül azonban seregesen jönnek az érdeklődő levelek, amelyekben arról érdeklődik a levél írója, hogy például a hirdetett Verne Gyula könyvön kívül van-e még más Verne könyvünk is, vagy hogy nem tudnánk-e neki beszerezni Cooper: Vadfogó című regényét.

Ez a kedves és egyre gyakoribb érdeklődés arra indított bennünket, hogy egyszerre, egytömegben közöljük a nálunk kapható összes könyvek jegyzékét, mert — őszintén szólva — a sok kérdészködésre választ adni nem is gyözkünk.

Alább felsoroljuk a nálunk kapható összes könyvek címét és árát és ígérjük, hogy hétről-hétre ezt a jegyzéket aszerint fogjuk kiegészíteni, amint egyes újabb könyveink érkeznek, avagy aszerint törölünk a jegyzékből, amint egyes könyvek raktárunkról kifogyának.

Raktárunkról kaphatók:

Benedek Elek: Katalin	80 lei.
" " : Zsuzsika könyve	65 "
" " : Galambok	65 "
" " : Öcsike könyve	60 "
" " : Rókané komámasszony	55 "
" " : Több sincs királyfi	40 "
" " : Híres erdélyi magyarok	40 "
" " : Óh szép ifjuságom	55 "
Gaal Mózes: Három kenyeres pajtás	65 "
" " : Az utolsó lantos	55 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiuk	130 "

May Károly: Félelmetes	145 lei.
" " : Skipetárok földjén	130 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Ewald: Állatok	70 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Mark Twain: Tamás urfi mint detektív	105 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " : Szökés a teknőben	75 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "
Szondy György: Börme	80 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" " : " VII.	260 "
" " : " VIII.	260 "
" " : " IX.	260 "
Chun: Mély tengerek világa	180 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Benedek Elek: Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " : Cimbora 1923. II. félév	150 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	130 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
" " : A francia zászló	105 "
" " : Begum	120 "
" " : Utazás a hold körül	130 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
A ma költői	8 "
Radványi K.: Napsugár leventék	10 "
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számíttunk fel.

A CIMBORA kiadóhivatala.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertések névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Névrejtvény.

— Beküldte: Papp László. —

Kolumbia, Angolország, Lengyelország, Törökország, Horvátország, Olaszország, Japánország, Skócia, Uruguáj, Svédország, Oroszország, Spanyolország.

Ez országok kezdőbetűi jól elhelyezve, egy magyar hazafi nevét adják.

Névrejtvény.

— Beküldte: Treitel Imre. —

Zita, Péter, Teri, Tamás, Örményi, Rezső, Ádám, Szeréna, Opál.

E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy folyóirat nevét adják.

Sakrejtvény.

Beküldte: Polifka Margitka —

Se.	is	ma
ga	git	Is
ten	gits	meg
se	don	1924.

Rejtett földrajzi nevek.

— Beküldte: Krizbay László és Sári. —

1. Akarsz tombolát játszani.
2. Ez az ur alkuszik.
3. A másik méhraj nagyon messze szállt.
4. Ez az ember Linkát elvitte virágot szedni.

A májusi rejtvények megfejtése:

18. sz. Pótlórejtvény: Toldi Miklós. Szélmalom-rejtvény: Arany János. Pótlórejtvény: Arany János. Szám-rejtvény: Aki a keserűt nem kóstolta, nem érdemli az édeset. Versesrejtvény: Borsó. Számrejtvény: Ki korán kel, aranyat lel. Pótlórejtvény: Deák Ferenc. Létrarejtvény: Kozma Andor.

19. sz. Névrejtvény: Arany János. Pótlórejtvény: Mikszáth Kálmán. Betűrejtvény: Könyves Kálmán. Pótlórejtvény: Szent László. Létrarejtvény: Rákóczi Ferenc. Rámrejtvény: Hullámzó Balaton tetején.

20. sz. Névrejtvény: Kolozsvár. Pótlórejtvény: Ligeti Ernő. Versesrejtvény: Méh. Koszorus rejtvény: Körülmenyes. Betűrejtvény: Félelmes. Szórejtvény: Mész. Kockarejtvény: Petőfi Sándor. Pótlórejtvény: Pósa Lajos.

21. sz. Betűhiányos rejtvény: Sámson, Petőfi, Szalmár, Víziló, ceruza. Számrejtvény: Nem mind arany, ami fénylik. Pontrejtvény: Csűrös Emília. Számrejtvény: A képzelet sebes szárnyu sas.

Megfejtettek:

Eszenyei Bandi és Gyuszika, Guttman József, Jeney Annuska, Enzveig Karcsi, ifj. Komjászeghy Lajos és Sándor, Sámuel Bella, Gerő Bertalan, Roseth Bellus, Elekes Sándor, Bede Mariska, Gál József, Kovács László, Rosenberg Ottó, Bárdos Ágnes, Winkler Hajnalka, Kiss Magda, Bölön Feri, Csizsár Erzs, Karsay Bözsike, Blóz István, Tuka Viola és Mária, Asztalos Judit, Gy. Rosenberger László, Nagy Zsigmond, Tátray Barna, Katz László, Rosenzweig László, Hubert Dóra, Fried László, Ickovitz Margit, Kiss Testvérek, Lebovits Sándor, Nemes Béla és Zoli, Márk Sándor, Gál Kató és Béla, Gámán Ellus és Zolli, Zalányi Zoltán, Öcsi és Babuci, Finkelstein Irén, Perl Hermína és Rózsi, Csillag László, Gereöffy Juliska, Gyirászán Magduska, Goldberger Ernő, Szilvási Károly, Szende Irma, Nóbik József és Szűcs Sándor, Migléczy Sára és Nóbik Eleonóra, Pethő Ervin, Májer Maci és Öcsi, Kupás fiúk, Treiter Imre, Finkei Bözsi, Czimbalmos Anna, Czitrom Andor, Fejér István, Fülöp Lajos, Berta és Karcsi, Pintye Gyuszika, Tolcsvay Erzs, Szabó Zoltán, Szabó Gyurka, Jakab László, Lám Illi, Lucskay Gyula, Bárdos József, Fülöp Margit, Györey Győző, Kiss Irén, Aladár és Mancsi, Ujházi Olga és Tibor, Braunstein Zsuzsi, Csiky Annuska, Beer Lajos, Kiss Margitka, Bözsike, Teruska és Öcsike, Mátyás Emmi, Zhorela Gyurka, Ullmann Erika, Horvát László, Csergit Margitka, Lengyel László, Spitz Adél, Beretzky András, Imreh Ferenc, Jerzsák Anna, ifj. Borsay Géza, Gál Lajos, Szabó Juliska, Götller Géza, Rosenfeld Pista, Ehrlinger Jóska, Körper Elemér, Szász Gyula, Reisman Géza, Singer Lilóka, Tarsoly Baba és Testvérei, Hubert Dóra, Labud Anli és Józsi, Ikrich Márta, Hozdovits Zoltán, Tóth Bözsike és Magda, Jurincsik Magda és Annus, Abraham Mór, Farkas Dezső, Szabó Ferenc, Dénes Edith, Gron Margit, Balázs László, Halmi István és József, Margittai ref. fiúiskola tanuló, Meskó Loránd, Tolcsvay Erzsike, Guttman József, Beregi Elza, Sári és Juci, Fábrián Albert, Rudali Miklós és György, Császár Jolik, Kozák Rózsi, Fábrián György, Tarsay Zoltán, Kovásznay Péter, Mátyás Emmi, Oláh Erzsébet, Bod Nóri, Tátray Barna, Pethő Ervin, Feigl Imre, Strausmann József, Rózsa Vali és Gyuri, Schubert Klári és Richárd, Dankó Irénke, Foannovics Kató, Perl Hermína és Rózsi, Horváth László és Irén, Bölön Feri, Ross Helmut, Bartha Judit, Hevessy Zoltán, Király Irén, Vinkler Testvérek, Szabó Ferenc, Jerzsák Anna, Kuty Vilma, Roseth Bellus, Katz Miklós, Sztójka László, Nemes Béla és Zoli, Neuhausler Olga és Tibor, Habala Ilonka, Gerő Bertalan, Pethő Ervin, Gy. Rosenberger László, Péntek Elek, Szöke Rózsi, Fazekas József, Braunstein Zsuzsi, Guttman József, Paikó Judit, Staffel János, Renner Frici, Jerzsák Anna, Jurincsik Magdus és Annus, Peiser Adrienne, Gross György, Grünér Pál, Mérey Ferenc és László, Szilvási Károly, Perl Hermína és Rózsi, Fehér István, Beregi Sári és Juci, Mikoss Testvérek, Vadadi Baba, Kálmán Erzsike, Kun János, Gámán Sanyi és Jolánka, Lévai Klárika, Darvas Böske, Rosenfeld Pista, Kertész József, Bócsa Béla, Kazay Sándor, Schwartz Ica, Csiky Annus és Juckó, Csonka Irénke, Farkas Mária, Székely Erzsébet, Bede Mariska, Rischhof Géza, Dumbráva Mancsi Virsik Testvérek, Magdó Vilma, Idus és Annus, Kakassy Erzsike és Sanyika, Náder Toncsi, Szoboszlai Irén, Szenes György.

A megfejtők közt 16 könnyel sorsoltunk ki. Elek nagyapó kalapjából Tökmag öfelsége a következők nevére huzta ki: Hevessy Zoltán Kassa, Feigl Imre Toplija-Romana, Roseth Bellus Halmi, Gál József Csikszereda, Tuka Viola és Mária Medgyes, Bölön Feri Marosvásárhely, Groh Margit, Erdélyi Jolánka és Bözsike Tatrang, Kovásznay Póter Nagyvárad, György Győző Kovászna, Pintye György Nagyvárad, Katz Miklós Máramarosziget, Habala Ilonka Kolozsvár, Nóbik József és Szűcs Sándor (margittai ref. iskola tanuló), Czitrom Andor Nagyborosnyó, Beregi Elza, Sára és Juci Szászrégen.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél s így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Batjanli Mici) u. p. Nagybaczon, (Batjanli Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Egetvivő György diák a címe annak az igen érdekes és tanulságos regénynek, amelynek közlését Julius havában kezdtem meg, s amelynek szerzője Ligeti Ernő, a kilencedik író. Ez a regény a 17-ik század végén játszik s hőse Farnos György, egy nyugtalan vértü diák, akinek szüke a kis Erdély, utra kél, bejár országot-világot, aztán tapasztalatokban gazdagon tér vissza Erdélybe és itt apostola lesz a magyar nyelvű színjátszásnak. Farnos György nem képzelt alak. Igazi neve: Felvinczy, akiről a krónika feljegyezte, hogy nem találván megfelelő helyiséget a színjátszásra, egy házsongárdi csűr nyitott padlásán játszotta kolozsvári diákokkal a maga szerette színműveket. Abban az időben csak latin nyelven írt színműveket játszottak, György diák az első, aki a magyar nyelvű előadással megpróbálkozott. A rendkívül érdekes mese keretében megeleveníti az író a kolozsvári s általában az erdélyi kollegiumok régi életét is, s különösen diák unokáim nagy haszonnal fogják olvasni e regényt, melynek írja valóban igen érdekes, eléggé meg nem becsülhető munkát végzett. — Egy kolozsvári leányunokámtól igen szomorú és igen tanulságos levelet kaptam. Közlöm ezt a levelet egész terjedelmében s majd hozzáfűzöm a mondanivalómat. Így szól a levél: „Édes Nagyapó! A multkor lapomon nagyon röviden mulatkoztam be nagyapónak, de most szeretnék egy kicsit bővebben írni szüleimről, testvéreimről és magamról, ha nagyapó nem unná elolvasni. Édesapám a pénzügyigazgatásnál tisztviselő volt egészen 1914-ig. A háború kilőrésekor belegen, de mégis eiment katonának, hogy megvédje hazáját. Többet nem is láttuk. Az oroszok elfogták, Krasznójarszkba vitték, ahol még súlyosabb lett a betegsége és 1915 június 21-én meghalt, anélkül, hogy a legkisebb testvércémet látna volna, mert csak a létezéséről tudott. Édesanyámat ez a csapás oly nagyon lesújtotta, hogy sokáig ágyban fekvő beteg volt. Miután felépült, mi igyekeztünk felejteni vele a bánatot s nem is beszélünk édesapámról, pedig sokat szerettem volna tudni róla. Egy ideig kapta édesanyám az édesapám teljes fizetését, azután két évig semmit. Most pedig hosszas utónjárás után kap havonta kétszázharminchélt lelt, úgy, hogy a nagynénék kénytelen volt két kis hugomat magához venni s ott a falusi iskolában járnak mostan. Így is maradt még édesanyámnak kettőért, veje együtt háromért küzdeni. Mert bizony dolgozni kellett. Én is egy évig kimaradtam az iskolából és dolgozni mentem a C. F. R.-hez. A kis öcsém is megkereste a kenyerét. Dél előtt iskolában volt, délután három órától este tízenegyig ro nizza a filmet az Apolló moziban. Szegény, reggel alig tudott felkelni, de legalább mindketten segítségére voltak az édesanyámnak. Most pedig egy újabb kálváriával van tele életünk. A napokban kidobták a lakásunkból, az ég alatt lakunk, többek közt a sétatéri padokon, itt virradunk reggel és mi olyan nagyon érezzük az árvaságot. De a jó Isten nem hagyja el az árvákat. Egy napon felvezérelt minket Annuska nénihez, a Mariska édesanyjához, hol igen szerető hajlékra találtunk. Itt már nem érezzük az árvaságot. Édesanyám most nyugodtabban dolgozik éreztünk, varni jár házakhoz. Mi kedvét keressük, hogy ne fájjon neki ugy az élet, mely annyi terhet rakott rá. Itt olvastuk kis öcsémnek, Dinivel, a Cimborát és mi is szeretnénk, ha járna nekünk is e kedves kis lap, de édesanyámnak nincsen módjában, hogy járassa. Máriácskák oly szeretettel emlegették, hogy mi is vágytunk arra, hogy nagyapónak írjunk. Bár nem ismerem még nagyapót, máris nagyon szeretem.” És most jön az én mondanivalóm: ti, akik jómódu szülők gyermekei vagytok, nem adhattok eléggé hálát az Istennek, hogy anyagi gond nélkül élhettek az életet, tanulhattok, olvashattok, játszhattok kedvetek szerint. Ti pedig, akik szegényebb sorsban éltek, vigasztalást meríthettek ebből a levélből, mert lám, itt is

beigazolódott az a régi mondás: ahol legnagyobb a veszedelem, ott az isteni segedelem! Mindig akad egy jólét lélek, egy „Annuska néni”, aki maga is hadiözvegy, reggeli-estig dolgozik, nehéz munkával szerzi meg a mindennapi kenyeret, taníttatja az 5 Máriácskáját és szívére öleli az utcára kidobott árvákat, megosztja velük szűk hajlékát, s ha szükséges, az utolsó falatját is. Miért közöltem le a levelet? Nem azért, hogy a jómódu unokáim könyöradományokkal siessenek az elárvult családhoz, mert hiszen nem is közöltem a levélíró nevét, s mert, hál’ Istennek, már nincs is rá szükségük, de közöltem azért, hogy — gondolkozzatok és elméldkedjétek. S ha netalán könybe borul a szemetek e levél olvasása közben, adjatok hálát az Istennek, mert ez a könyv megtermékenyíti, nemesebbé teszi a szíveketek. — Kós Testvérek Szűzén. A jó Nóra néni a multkor Faragó István helyett írt levelet, most meg helyettetek, hogy megreklamálja a Cimborát három utolsó számát. Azt hiszem, a 20, 21 és 22 számról van szó, ezeket pótolja is a kiadóbácsi, de ha lévednék, írjátok meg ezt nekem pontosan, hogy mely számok hiányzanak s azt is, hogy rendszeresen kapjátok-e az újságot. Remélem, a legközelebbi alkalommal sikerül eljűnom Szűzénre, hogy végre lássam azt a meleg fényt, amelyet a ti édes jó apátok építelt nektek. — Bede Mariska Nagyborosnyó. Valóban, régen nem írtál, pedig elhiszem neked, hogy sokszor gondolsz reám, amikor meséimet és verseimet olvasod, de hát sok a dolgod, mert folyton öntözöd kell azt a sok paradicsom- meg paprika-palántát és kedves virágaidat. Bizony, mi nálunk is egész májusban nem volt egy csepp eső, sőt júniusban is csak a közepén könyörült meg rajtunk a jó Isten. Idáig folyton öntöztük a palántákat, a virágokat. Csudálom, hogy a 20. számot mind megkapják nagyborosnyói unokáim, csak te nem, de hát ezen segít a kiadóbácsi, s egyáltalán pótolja a mult évi 52. számot is. — Grünwald Győző Gyulafehérvár. Azt írod, hogy még egy verset próbálsz írni, s ha nem lesz jó, akkor nem írsz több verset. Én erre egy vigjátéknak a címével válaszolok. Az pedig a címe ennek a vigjátéknak: Ne fogadj fel soha semmit. A te versed ugyanis még kedves szárnypróbálgatás, aminthogy a te korodban nem is lehet más, s én bizonyos vagyok abban, hogy fogsz te még verset írni, ha nem is közlöm ezt a versedet, amelyet tizenöt perc alatt csináltál. Ha mesét írsz, azt is szívesen elolvasom. Semmi esetre sem végzel felesleges munkát, mert gyakorolod magadat a fogalmazásban és a helyesírásban, Végül adok neked egy jó tanácsot: ne írd vörös tentával, mert az rongja a szemetet. — Kakassy Erzsike és Sanyika Makfalva. Azért igazán nem haragszom, hogy már első leveletokban nagyapónak szólítottok. Így van ez rendjén. A kiadóbácsi közölte velem, hogy megindította cimeteke az újságot. Remélem, rendszeresen kapjátok s élvezettel és haszonnal olvassátok. — Székely Erzsébet Kolozsvár. A pünkösdi királyság főként a magyar alföldön volt szokásos, de mint annyi régi szép szokás, ez is lassanként elenyésző szók. Jókai egyik regényében, — hamarosan nem jut eszembe melyikben, — igen szépen írta le ezt a szokást. Hiszen, majd találkozol te ezzel a regénnyel. Eppen most olvastam a Pásztorlúzi című folyóiratban, hogy régen régen a nagyenyedi kollégiumban is választották a diákok maguk közül pünkösdi királyt, de már jó kétszáz esztendeje annak is, hogy az utolsó pünkösdi királyt választották. Valóban kér, hogy ennek a szép szokásnak csak az emléke maradt meg, s ma már csak a közmondásban emlegetik. Ugyanis, ha valakinek a dicsősége, a hatalma kevés ideig tart, azt szokták mondani: pünkösdi királyság volt. Mert tudni kell: A pünkösdi királyság csak egy esztendeig tartott. A pontlejtényed sorra kerül. — Csonka Irénke Torda. Szívemből örvendek, hogy édesanyád egészsége helyre állott és már el is mehetett édesapáddal Frátára nyaralni. Aztán te is a vizsgák után utánuk megy, hogy egy kicsit megerősödjél. Kíváncsian várom a vizsgád eredményét, bár megvagyok győződve, hogy mint ezelőtt, most is különösen sikerült. És várom az értesítést arról is, hogyan sikerült a kirándulásotok a gyéresi szeszgyárhoz. No, meg írni, ogysz, tudom, arról is, milyen volt a népnépv. Általában mindig örömmel olvasom a leveleidet, mert okosan, kedvesen és érdeke-

sen irsz. — **Krupka Gizella, Bandika, Böske és Oizi Brassó.** A hátralékok ötven lelt továbbítottam a kiadóba, nemkülönben a levélben kifejezett kívánságot is. Látom, hogy sajnálkozva váltok meg az újságtól, melyet mindig elejétől végig olvastatok, egy betűt se hagyva el, de bizonyára megvan ennek az érthető, szomorú oka. Én, természetesen, mindig szeretettel gondoltok reátok. — **Magdó Vilma, Idus és Annuz Csernátfalu.** Gondos az írásotok s szeretnék igazi levelet is kapni tőletek, nemcsak megfajtást. — **Dóczy Zoltán Nagyenyed.** Eppen egy fél év óta nem írtál levelet, mert igen sok volt a tanulnivaló, na meg szindarabot is adtatok elő, amiről egy kedves kis fényképet is küldtél nekem. A darabnak: Géza mester volt a címe, édesanyád írta s Ferkó öcséd játszotta a címszerepet. Aztán rajta és rajtad kívül játszottak még benne: Székely Levente és Elemér, Báthory Ferenc, Kató és Margit s Fővénnyessy Lenke. Kedvesen mosolyog rám a küldött kép, örömet szerzettél vele nekem, mert így néhány nagyenyedi unokámnak az arcát megismertem. Azt kérdelek leveled végén, hogy Uzon Margit című regényemnek a hősnője férjhez ment-e? Nem ment bizony férjhez, s mint tanítónő most megy nyugalmába. — **Fuchs Lacika Arad.** Örvendek, hogy megfogadtad a tanácsomat és önállóan írtad meg a második leveled, amely mindenképpen szépen sikerült. Édes jó anyádat nyugtasd meg, hogy nem is számítottam az állomásra való kijövetelre, amikor Budapestről hazafelé utaztam, mert levelem írása után tudtam meg, hogy késő éjjel megy át a vonal Aradon. A múlt évi második fél év beiktatási táblája most készül s amint elkészült, megküldi a kiadóba, ha ugyan már meg nem küldötte. Hogy mikor megyek Aradra, azt e pillanatban még nem tudom, de ha Isten éltet, elmegyek, mert hiszen Aradon is több száz unoka olvassa a Cimborát. Annak igen örvendek, hogy szüleidnek régi jó barátja Szondy György, aki a „Börme” című regényével oly sok kedves percel szerzett. Szondy György ezidő szerint Debrecenben lakik, tanár a református leánygimnáziumban. Végül megsugom neked, hogy egy madárka szállott az ablakomra s azt csicseregte, hogy Fuchs Lackó az első tanuló az osztályban. — **Marton Lilly Kolozsvár.** Eppen ezerszázadé, hogy nem írtál nekem, már-már azt hittem, hogy hűlten letté napjapóhoz. De nem csudálom, hogy oly sokáig nem írtál, mert sok minden történt veled ebben az iskolai esztendőben. Hat évig tanultál a Marianumban, de alighogy beiratkoztál ebben az iskolai évben, ki kellett lépned, mivelhogy református vagy. Akkor beiratkoztál a református kollegiumba, de két hét múlva újra megengedték, hogy visszamenj a Marianumba. Közben vizsgáznod kellett a földrajzból és a számtanból. Ez az ide-oda vándorlás 500 leube került az anyukádnak. Dehát vigasztalódjál: több is vesztél Mohácsnál. Mire ezt az üzenetemet olvasod, már újra ott voltam Kolozsvárt s valószínűleg találkoztunk is a színházban, a Többsincs királyi előadásán. Ligeti Ernő regénye, amint az üzenetek élen jelzem, júliusban kezdődik. Előre látom, hogy te nagyon fogod élvezni. Fábrián Gyula bácsi bizonyosan örömmel fogja olvasni, hogy „nagyon-nagyon” tetszik neked a Zöld elefánt története s hogy ilyen kedves, mulatságos diákregényt rég nem olvastál. Magam is azt mondom. — **Pataky Pali Buzásbocsárd.** A kiadóba címetek 22. és 25. számot. Azt, hogy Schick Babokának megindította-e az újságot, én bizony nem tudom, de valószínű. — **Szenes György Déva.** A dévai vár című versedben sok szép gondolat van, de a verselésben még gyakorlaltan vagy. Erdeklődéssel kísérem a fejlődésedet. A 20. számot pótolja a kiadóba címetek. — **Sárossy Béla Madéfalva.** Még eddig nem írtál nekem, mert úgy gondoltad, hogy mindaddig kis fiu vagy, amíg IV. osztályos nem leszel. Most szerencsésen letted a vizsgát a III. osztályról, IV. osztályos lettél, szóval: nagy fiu vagy és irsz nagyapónak. Hiszen irhattál volna régebben is, mert első és második osztályos unokáim is irnak nekem levelet, de hát jobb mint soha. Remélem, hogy ezután szorgalmasan fogsz írni nekem. Örömmel olvasom leveledből, hogy előadatok Csűrös Emília néni Jón a tavasz című színművét s oly szép volt az egész, mintha igazán kinn a szabadban történt volna. Toimácsolom kérésedet Emília nénié,

hogy írjon még sok ily kedves és szép dolgot és ő bizonyára teljesíti is a kérésedet. Erdeklődéssel várom a csiksomlyói búcsuról ígért leírásodat, mert magam is tanulta voltam a búcsunak, minthogy a pinkösi ünnepeket Csikszeredában töltöttem, az én Jucika unokámnál. — **Asztalos Vilma Nagyenyed.** Hálásan köszönöd a Senki Tamás történetű című könyvet és szeretnék elnyerni még a Valaki Tamás történetét is. Ez a kívánságod aligha teljesül, mert ilyen című regény még nem jelent meg. De kívánom, hogy ezután is rád mosolyogjon a szerencse. — **Köpler Elemér Temesvár.** A könyvekért küldött 300 lelt továbbítottam a kiadóba címetek, eddig bizonyára megkapad a könyveket és el is olvastad. Majd számolj be vele, hogy tetszeltek-e? — **Halmi István Szilágyosomlyó.** Olvasd egy régi Stiliztikában Jankó fiának szóló levelemet, amelyben az iparos pályára buzdítom s azt írod, hogy a te apukád is azt az elvet valija, amit nagyapó. Ennek igen örvendek s még jobban örvendének, ha mennél több szülő vallaná ezt az elvet. Mert ma csakugyan az iparos és kereskedői pálya az, amelyen legjobban boldogul az Ifjuság. Ha apukád elenged a nyáron Kisbaconba, mondanom se kell, hogy szívesen látlak. A versedben, a negyedik strofa egészen sikerült. Intézkedtem, hogy a Vasárnapi Újságból a nevedre Érszakácsiba, ahol nyaralsz, mutatószámot küldjenek. Annak csakugyan örvendének, ha unokáim egymással levelezni kezdenek s közlöm is e helyen Gy. Rosenberger Lászlóval és Kliegl Róberttel, hogy velük szeretnél levelezni Te magad azonban szégyenled megkezdeni az írást. Nem értem, mi szűgyelni való van ebben. — **Ifj. Barsay Mihály Dés.** Nem tudtál részt venni s Kukta pályázatban, mert csipőzületi gyulladásod ismét kiújult. Nagy sajnálattal olvasom, hogy már helek óta ágyban fekszel s minden szórakozásod az, hogy azt a kis nyulat, amelyet apukád a mezőről hozott, eteted. S nagy az örömed, hogy olyan szépen eszi kanálból a tejet. Most pedig apukád egy teknősbékát küldött Lelkáról, oda tetted azt is az ágyad mellé egy dézsába. — ennyiből áll a te egésznapos szórakozásod. Hiszen, majd másként lesz ez, ha felmentek Pestre a Dollinger-klinikára s jó egészségben lérsz onnét vissza. Gyümölcs nálunk is kevés lesz az idén, mert egész májusban nem volt eső s a virágok nagy része lehervadt. — **Rudali Miklós Segeşvár.** Nagyon megbántad, hogy nem írtad meg a beszámolót a tavaly nyári vakációról, de pótolhatod a mulasztást, ha Rank fürdőre [Csehslóvákiába] mentek nyaralni. Már arról is igen érdekes dolgokat írhatok. Magam is sajnálom, hogy a Riport király oly hamar véget ért, de majd fog még írni, remélhetően. Pröhle Vilmos ehhez hasonló vidám történetet. — **Heller Olga Arad.** A kiadóba címetek 20. és 21. számot. Én magam is igen későn kapom az újságot, de ennek igazán egyedül a posta az oka, mert Szatmárról minden csülörökön utnak indíták a vasárnapi számot. Hogy aztán hol vesztegelnek az újságok, azt egyedül a jó Isten, no meg a posta tudja. — **Breiner Gyuri és Viktor.** Nem írtatok meg, hol kelt a leveletek s így aztán nehéz lesz kikutatni a címeteket és amint ti azt kívánjátok június 20-tól kezdődően Borszék fürdőre, a „Remény” szállodába küldeni az újságot. A rejtvényeiken gondolkozatok egy kicsit s akkor rájöttök, hogy mind a három rejtvény hibás. — **Tokay Lackó Kolozsvár.** Ez a harmadik leveled, de még választ nem kaptál. Ha nem kaptál választ, ez azt jelenti, hogy előző két leveled nem került a kezembe. A kiadóba címetek az újságot, amely eddig édesanyád címére járt, ezután: Tokay Lackó és Samu Str. Romulus No. 4. alá fogja küldeni. — **Toncsi, Gyulafehérvár.** Hamar ellett neked a szép május hónap, bizony hamar ellett nekem is, amint hogy gyorsan telnek a napok mindazoknak, akiknek sok a dolgot, s amint írod, neked igen sok dolgod volt: oly sokat kellett tanulnod, hogy még a Cimborát is csak ritkán olvashattad. De, úgy látszik, már nincs sok dolgod, mert a május havi rejtvényeket mind megfejtetted, ha kissé későn is juttattad hozzá. Valószínű, hogy a multkor is lekéstél, azért nem volt neved a megfejtők között. A 11. számot pótolhatja a kiadóba címetek, de míg a vezetéknevedet is nem közlöd, addig bizony a legjobb akarat sem pótolhatja.

Gyomortásnál legjobb hasaitó a KOPROL

KOPROL
 Gyomortásnál legjobb hasaitó a KOPROL
 KOPROL Gyomortásnál legjobb hasaitó a KOPROL

A Cimbor a előfizetési árai:

Közzététel	
negyedévi	65 lej
félévi	130 lej
éves évi	260 lej
Csoportosítók	
negyedévi	15 ckr.
félévi	30 ckr.
éves évi	60 ckr.
Munkások	
negyedévi	6000 korona
félévi	12000 korona
éves évi	24000 korona
Munkások	
negyedévi	2800 oszt. korona
félévi	5600 oszt. korona
éves évi	11200 oszt. korona
Munkások	
negyedévi	40 dinár
félévi	80 dinár
éves évi	160 dinár

PASZTORTOS
 MAGYAR KISBESZÉD
 VASÁRNAPIRISZG
 CIMBORA

Ez a című lap a legújabb és legérdekesebb
 hírekkel, tudósításokkal, kritikával, és
 egyéb érdekes anyagokkal szolgál. A
 lapot minden hétfőn megjeleníti. A
 előfizetési árak a fenti táblázatban
 vannak megadva. A lapot minden
 munkás számára ingyen is megkaphatja.
 Feliratkozás: Budapest, Erzsébet körút 11.
 Közzététel: 1918. évi 1. szám.

A előfizetési díjak a következőképpen
 alakultak:
 Közzététel: Budapest, Erzsébet körút 11.
 Munkások: Budapest, Erzsébet körút 11.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Baci, Măi the Novel!
 Palm, French novel novel!

Magyarországon
 a Cimbor a előfizetési díjak a következőképpen
 alakultak:
 Közzététel: Budapest, Erzsébet körút 11.
 Munkások: Budapest, Erzsébet körút 11.

Magyarországon
 a Cimbor a előfizetési díjak a következőképpen
 alakultak:
 Közzététel: Budapest, Erzsébet körút 11.
 Munkások: Budapest, Erzsébet körút 11.

A Cimbor a kiadóhivatala szállít Ifjúsági könyveket

A Cimbor a előfizetési díjak a következőképpen
 alakultak:
 Közzététel: Budapest, Erzsébet körút 11.
 Munkások: Budapest, Erzsébet körút 11.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csokoládéból van,
Kapható minden
gyógyszertárban

A Cimbora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— — —	65 leu
félévre	— — —	130 leu
egész évre	— — —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— — —	15 ck.
félévre	— — —	30 ck.
egész évre	— — —	60 ck.

Magyarországban

negyedévre	—	6000 korona
félévre	—	12000 korona
egész évre	—	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— —	40 dinár
félévre	— —	80 dinár
egész évre	— —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank koscei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzintézeteknél:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.t.

Helmez: Bodrogközi Bank r.t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Mihalovca: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.t.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Roznyói Bank r.t.

Sepiljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iszói Hitelbank r.t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.t.-nál (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A magyar család teljes olvasmány szükségletét kielégítik: a

PÁSZTORTÓZ

Hétfői szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

tétfői politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a családfő a fenti felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen uton tetemesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztortűz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Ujság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltés miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a

„Hatalmas” Lap- és Könyvkiadó B-t.

Cluj-Kolozsavar, Str. Regina Maria 16.

Forduljon hozzá mutatványzámokért.

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palmka kaucsuk sarkot viselli

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMAN
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES BÁNDOR FELEL.
A SZINES OMLAPOKAT ÓBVAR REZSŐ RAJZOLTA.

Ifjusági könyveket
a Cimbora kiadóhivatala szállít.